

Se, nu stiger solen af havets skød

Lars Nielsen 1891

$\text{♩} = 80$

S
A
T
B

Se, nu sti - ger so - len af ha - vets skød, luft og bøl - ge

blus - ser i brand, i glød; hvil - ken sa - lig ju - bel, skønt alt er

2
S
A
T
B

tyst, me - dens ly - set lan - der på ver - dens kyst!

2. Jeg vil ånde luften i fulde drag,
syngte Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

3. Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjælevé,
blot jeg trygt vil sige: din vilje ske!

4. O, at jeg tør favne dig, skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg ved:
Moder, søster, elskte: min kærlighed!

5. Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind,
ret som om det ånded af lyset ud -
o du milde Fader, min skaber, Gud!

6. Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lad mig ikkun stævne imod min grav:
Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

7. Se, da stiger solen af hav på ny,
alle dødens skygger for evig fly;
o for sejsjubel, for salig lyst:
Lyset stander stille på livets kyst!